

Андерш ге да Моме

КРАЛЯТ НА ПЛАНИНАТА

Андерш де ла Моте

Кралят на планината

Превела от шведски: *Ева Кънева*

 EMAS

Anders de la Motte

BORTBYTAREN

- © Anders de la Motte 2022.
Enligt avtal med Salomonsson Agency.
-

Андерси де ла Моте

КРАЛЯТ НА ПЛАНИНАТА

Превод от шведски: *Ева Кънева*
Дизайн на корицата: *Живко Петров*

- © ИК „ЕМАС“, 2023
-

Всички права запазени!

*Този роман е художествена измислица.
Затова си позволих някои творчески волности
по отношение на реални места и събития.
Всички прилики с действителни личности
са плод на чиста случайност.*

Авторът

Кралят на планината

Една пролетна вечер, както си играел с няколко по-големи деца в гората, изведнъж изчезнал. Бил на осем години.

Местните го търсили под дърво и камък. В студената дъждовна нощ викали името му до пресипване, а гласовете им отеквали между смърчовите върхари. Но от него нямало и следа. Сякаш земята го била погълнала.

Призори започнали да губят надежда и точно тогава го намерили в цепнатината между две скали – мокър до кости, изгарял от треска.

Нито заплакал, нито се засмял, задето са го спасили. Само се взирал в празното пространство. Не бил в състояние да обясни какво му се е случило – не познал дори собствените си родители.

Поне така му разказаха.

Той си спомняше случилото се, както човек си спомня стародавно предание. История, която са ти разказвали толкова много пъти, че се е превърнала едва ли не в реалност.

Но не съвсем.

Дните, след като го намериха обаче, се бяха запечатали ясно в паметта му.

Корави болнични чаршафи, съчувствено усмихнати хора в бели престилки, загрижен шепот. Силно главоболие, треска и сънища, от които се будеше плувнал в пот и с бясно разтуптяно сърце. Сънуваше тъмни, влажни пла-

нински усои, железни порти, вериги, вледеняващ ужас и пареща болка. Изминаха няколко седмици, преди менингитът да отшуми и да го пуснат да се прибере у дома.

Чувстваше се попаднал в чужда къща. Не успя да намери стаята си. Майка му го заведе. Поне сто пъти я попита наистина ли живее тук.

Едва много по-късно проумя каква е причината да не си спомня нищо от онази нощ. И защо главата му бърка от извратени мисли и тъмни страсти.

Защото е отроче на трол, изпратено да замени човешко дете, отвлечено от свръхестествени създания.

Защото е същество с вид на човек, родено от болка и трескави сънища. Но всъщност е чудовище.

Така започна неговата история.

Петък

Смила

– Ето го!

Той тичаше напред през гъсталаците и Смила се затрудняваше да смогва на темпото му. Изминаха най-малко километър от буренясалия черен път, където паркираха колата. Сега се движеха сред тъмна иглолистна гора, прошарена от саморасли широколистни дървета в златисти есенни багри. Тук-там се появяваше по някой кичест къпинов храст, чиито кървавочервени клонки закачаха дрехите и дращеха болезнено кожата.

– Почакай! – извика тя.

Заради стръмния наклон и нападалите листа земята се хлъзгаше. Смила изгуби равновесие и падна на колене. Ремъкът на фотоапарата ожули врата ѝ. Апаратът тежеше, но безспорно правеше ненадминати снимки на слаба светлина.

Смила се изправи. Изтупа мокрите листа, полепнали по коленете ѝ. ММ вече се беше изгубил в шубраците.

Какво беше видял?

– ММ! – извика тя.

Той държеше тя да го нарича така, макар че имаше много красиво име: Малик Мансур¹. Нежно като очите му.

Официално двамата вече не бяха гаджета. През лято-

¹ Арабските имена имат значение. „Малик“ означава „повелител, властелин“, а „Мансур“ – „победоносен“. – Бел. прев.

то скъсаха. Не даваха обаче вид нещо помежду им да се е променило. И много усърдно избягваха темата, че скоро предстои тя да се върне в Париж.

Тогава, през лятото, когато тя скъса с него, той се разгневи. Започна да я ревнува и да ѝ изпраща злобни есемеси, но сега всичко се върна постарому. Е, почти.

За четири месеца ММ беше възмъжал. Струваше ѝ се по-зрял и по-интересен.

Дори малко опасен.

И сексът стана по-хубав. Много по-хубав.

Навярно се беше виждал с други момичета, докато тя беше във Франция.

Смила забелязваше някои дискретни признаци, но не искаше да го разпитва.

Защо да усложнява нещата?

– Смила! – разнесе се гласът му от гъсталаците.

Тя продължи нагоре. Внимаваше къде стъпва.

На билото на възвишението теренът се изравняваше. Намираха се на около петдесет метра височина. А може би дори повече.

– Смила!

ММ изникна точно пред нея. Лицето му сияеше. Тя много харесваше да го вижда такъв, озарен.

– Ето го!

Той посочи ниска, обрасла сграда, затулена от гъста растителност.

Приличаше на мрачна бетонова лавка, но вместо прозорци имаше телени кошове, пълни със сиви камъни. Напомниха ѝ за градинската ограда около вилата им във Фалстербу. Вдигна фотоапарата и щракна няколко кадъра.

– Габони. – ММ потупа един кош. – Този бункер е горният отвор на въздухопровода към базата, точно както каза моят човек. – Гласът му издаваше колкото напрежение, толкова и вълнение.

Поведе я към ъгъла на постройката.

Докато бяха разделени, той се беше запалил още повече по урбекс туризма, наричан още „индустриален туризъм“ – посещения на изоставени сгради и съоръжения. Навярно заради онзи курс в университета, „Изоставени архитектурни обекти“. Във всеки случай не спираше да говори за лекциите и за невероятния си преподавател, някой си Мартин Хил.

Сигурно пак на този курс се беше запознал и с тайнствения си нов приятел. Но ММ избягваше да говори по този въпрос.

От задната страна на постройката скалите разцепваха земята. Мъх покриваше големите каменни блокове. През обектива изглеждаха почти живи. Сякаш се бяха спотаили в очакване.

Смила потръпна при мисълта колко са се отдалечили от колата. И колко ще им е трудно да намерят обратния път, ако се случи нещо.

Опипа джоба на якето си, за да се увери, че телефонът е вътре. Там си беше, но не бе включен.

Още когато по пътя спряха да заредят гориво, ММ настоя и двамата да си изключат телефоните. Бил обеща на своя мистериозен приятел.

– Защото цялата тази експедиция е суперсекретна – беше обяснил той. – Единствена по рода си.

– Ей, я погледни! – ММ посочи задната част на бункера.

Част от стената стърчеше напред. Виждаше се процеп.

– Вратата е отворена, точно както той обеща.

Смила се опитваше да сподели въодушевлението му. Но въпреки това не можеше да се отърси от обзелото я безпокойство.

– Как каза, че е името на този твой приятел? – попита тя.

– Берг.

– Берг? Наистина ли се казва така?

ММ сви рамене.

– И въпреки че се познавате само от няколко месеца –

продължи Смила, – той те „открехва“ за този невероятен тунел? Където можеш да наблюдаваш пещерен дъжд?

ММ или не чу въпроса, или го пропусна край ушите си. Съсредоточено разглеждаше бетонната порта, дебела сигурно половин метър. Почти се сливаше със скалата.

Отворът беше тесен и за миг Смила се обнадежди, че няма да успеят да се проврат.

Ала ММ, в типичния си стил, не позволи това да го спре. Свали си раницата от гърба и се промуши.

– Хайде, идвай! Има място и за теб!

Тя се поколеба няколко секунди.

Домашният ѝ компютър беше пълен със снимки от урбекс експедиции: затворени фабрики, запустели къщи, забравени места досущ като това.

Нямаше обаче снимки на пещерен дъжд. Такова явление се наблюдава само в малък брой пещери, където условията са специфични и заради влажността във въздуха се образуват капки. Смила много искаше да заснеме пещерен дъжд и ММ го знаеше. И все пак тя продължи да се колебае.

С ММ не бяха начинаещи, разполагаха с мобилни телефони, джобни фенери и резервни батерии. И въпреки всичко нещо в това място – гората, височината, спотаените скали и тежката бетонна порта – я изпълваше със страх.

А и този приятел на ММ. Берг.

Уж съвсем обичайно шведско име.

А звучеше толкова странно в главата ѝ.

Берг. Хълм, планина, скала.

Смила погледна каменните блокове. Приличаха ѝ на тролове от стара книга с приказки. На праисторически планински същества. На злодеи.

– Хайде, идвай!

От отвора ММ протегна ръка към нея. Гласът му издаваше нетърпение. В сумрака зърна развълнуваното му лице.

Смила обаче не можеше да се реши. Повече от всичко

й се искаше да се върне при колата. Да си включи телефона и да се обади на някого – на мама, на татко, на сестра си, на когото и да е, само и само да чуе нечий глас. Да съобщи къде се намира. И че иска незабавно да се прибере вкъщи.

Внезапно изражението на ММ се промени. Разтегли се в усмивка. В тъй много липсвалата й усмивка, способна неизменно да сломи всяка нейна съпротива.

– Ела, Смила – нежно я подкани той.

Тя се подвоуми още миг.

Улови протегнатата ръка и му позволи да я издърпа през отвора.

Озова се в малко помещение. Стените, подът, таванът – всичко беше от сив бетон.

От вътрешната страна на портата, през която се бяха проврели току-що, имаше голямо ръждясало колело, предназначено да управлява заключващия механизъм. Нещо в това колело я смути, засили безпокойството й.

ММ сякаш не забелязваше нищо.

– Виждаш ли? – попита ентусиазиран той и плъзна лъча на фенера по стената. – Няма графити. Следователно никой не е идвал тук. Долният вход е зазидан. Влиза се единствено от тук.

Потискайки страха си, Смила кимна.

От дупка в пода стърчеше горната част на сива стълба.

Смила освети с фенера.

Лъхна я влажна въздушна струя. Носеше миризма на вода, на камък, на метал. Диханието на планината. Беше чула този израз на форум, посветен на урбекс туризма, и й прозвуча много романтично. Сякаш планината е живо същество. Точно сега обаче, докато усещаше въздуха от дълбините, не намираще нищо привлекателно в тази мисъл. Няколко метра по-надолу фенерът озари подобно помещение, пак с дупка в пода, където стълбата се губеше надолу в мрака.

– Ела.

ММ овеси фенера на верижка на врата си, хвана се за първото стъпало и започна да слиза.

Смила отново се поколеба. Хвърли поглед към портата. Нещо в това голямо въртящо се колело, нещо неопределено, я притесняваше и усилваше безпокойството ѝ.

В това време ММ вече беше слязъл в долното помещение и тя не можеше да го остави да продължи сам.

Последва го.

Перилата бяха студени и грапави. Металът – осеян с кафяви петна на местата, където ръждата бе прояла цинкованата повърхност.

Сърцето на Смила заблъска още по-бясно.

ММ огледа бегло помещението, където се бяха озовали. Освети с фенера стените и побърза да се спусне надолу.

Обграждаха ги скали, не бетон. Помещението, незначително по-голямо от бункера горе, беше съвсем празно. През дупката в пода ММ продължи надолу по стълбата.

Планината беше притихнала. Чуваше се само звукът от стъпките им и запъхтяното им дишане.

Озоваха се в трето помещение, на свой ред по-голямо от предходното. И тук нищо не накара ММ да спре. Смила усещаше още по-силно диханието на планината. Фотоапаратът се удряше в стъпалата и тя се принуди да го претметне на гърба си.

– Чакай, ММ!

Той спря. Намираше се само на два-три метра по-надолу.

– Какво има?

– Нищо. Не може ли да си починем малко? Защо се разбърза така! Не ми остава време да разгледам.

– Почти стигнахме до тунела. Вече виждам дъното.

Без да дочака отговора ѝ, той продължи да слиза.

Смила нямаше друг избор, освен да го последва.

В четвъртото помещение стълбата не стигаше до пода. Наложих се двамата да скочат от един метър височина.

– Отрязали са я – установи ММ, докато ѝ помагаше. – Сигурно за да попречат на хората да се доберат до тунела.

Смила си отдъхна. Нямахше да се спускат по-надолу. Този факт ѝ донесе едновременно облекчение и разочарование. Тя се огледа. Помещението беше може би три пъти по-голямо от бункера горе. От ръбатите скални стени капеше влага.

– Виж.

ММ освети дупка в пода. Оттам стърчаха две лъскави перила. След няколко секунди Смила разбра какво е това: друга стълба, но по-нова, алуминиева.

Безпокойството ѝ се завърна.

– Почакай! – извика тя, ала ММ вече слизаше.

Изчезна от полезрението ѝ още преди да се е приближила до стълбата.

– ММ, почакай!

Той обаче не я послуша. Дъхът на планината стана много силен и влажен. Смила си избърса лицето с опакото на ръката.

– Еха! – провикна се отдолу ММ. – Побързай! Трябва да видиш това!

Алуминиевата стълба, дълга около пет метра, свършваше в локва на под, посипан с остри натрошени камъни.

Това помещение се оказа още по-голямо. По пода, освен камъни, се въргаляха и парчета ръждясал метал. От едната по-къса стена започваше проход. Оттам влажният планински дъх струеше към Смила и се устремяваше към дупката горе на тавана.

ММ вече крачеше по прохода. Лъчът на фенера му шареше напред.

– Хайде, Смила, побързай! – отекна развълнуваният му глас.

Тя го последва. Неочаквано подът под краката ѝ се

устреми рязко надолу. Заради камъните и наклона тя едва не падна. Влезе в поредното помещение.

И ахна. Изведнъж всички колебания и тревоги изчезнаха.

– Е, какво ще кажеш? – попита той с една от любимите ѝ усмивки.

– Фантастично е!

Помещението, което първоначално взеха за железопътен тунел, всъщност представляваше огромна пещера с дължина не по-малко от сто метра. В далечния ѝ край зърнаха масивна каменна врата.

Таванът отстоеше поне на десет метра височина. По стените се спускаха вадички. В образувалото се на пода плитко езеро стърчаха железопътни релси, но изчезваха под водата до каменната врата, където ставаше по-дълбоко.

Тук-там от черната вода се подаваха камъни, откъртили се от тавана или от стените. От дясната страна имаше товарна платформа с две ръждясали метални врати. Най-силно впечатление обаче ѝ направиха не вратите, не релсите, не вратата, а въздухът.

Поради силния въздушен поток от прохода, откъдето дойдоха, студеният влажен въздух в пещерата се завихряше.

На светлината от фенерите се виждаше как се образуват водни капчици.

– Пещерен дъжд – прошепна трепетно Смила.

– Нали ти казах – засмя се ММ. – Берг спазва обещанията си.

Смила остави фенера върху една издатина и започна да снима.

– Я освети ей там – посочи тя на ММ. – И скочи върху платформата.

Тя щракаше и го наставляваше как да нагласи осветлението.

След малко на ММ му омръзна ролята на фотоасис-

тент и той започна да разглежда металните врати до платформата.

Смила продължаваше да снима. Заради оскъдната светлина се наложи многократно да мести фенера и да променя настройките на фотоапарата, докато снимките станат, каквито ги иска.

Щеше да ги увеличи и да си окачи някоя от тях в спалнята си в Париж.

Сепна я сподавен звук.

Прозвуча като вик.

Огледа се за ММ. Не се виждаше никъде.

Едва сега видя, че лявата метална врата е отворена.

– ММ? – Гласът ѝ отекна в пещерата. – Малик?

Никакъв отговор. Смила потрепери – не само от студ.

Неотдавнашното ѝ безпокойство се завърна с удвоена сила.

Тя се втренчи в отворената врата, в дебнещия зад прага мрак.

И внезапно осъзна кое я бе смутило още горе, в бункера.

Върху вътрешната страна на открянатата бетонна порта бе монтирано голямо въртящо се колело.

От външната страна обаче портата нямаше дръжка.

Следователно някой бе отворил вратата отвътре. Открянал я бе само колкото да се провери човек. Като своеобразна примамка.

И това име.

Берг.

Изневиделица я връхлетя неистов порив да избяга. По тялото ѝ полазиха ледени тръпки. Гъстият мрак зад металната врата засили страха ѝ и сърцето ѝ задумка лудешки.

Трябва да се махне оттук, и то незабавно!

Да се втурне към стълбата и да се изкатери догоре възможно по-бързо.

Част от нея искаше само това.

Друга част обаче, по-разумна, ѝ напомни, че е възможно ММ да се е контузил. Ами ако лежи зад вратата и се нуждае от помощта ѝ? И всяка изгубена секунда се окаже фатална?

– ММ! – провикна се тя.

За няколко секунди ехото отекна в пещерата, после отзвуча.

Смила си извади телефона и го включи. Постъпи глупаво, разбира се. Поддаде се на импулс, който ѝ струваше няколко ценни секунди. Не постигна нищо, освен да се увери, че тук, в недрата на планината, няма никакъв обхват. Прибра си телефона и се мобилизира психически.

Тръгна бавно към черния отвор.

Оттам се процеждаше миризма на спарено. Сякаш дъхът на планината се бе променил. Беше станал по-сгъстен, по-суров.

Миризмата я изплаши. И затвърди убедеността ѝ.

Това място е зловещо.

Същинско свърталище на злото.

Нямаше обаче друг избор, освен да продължи.

Още по-навътре в дебрите на мрака.